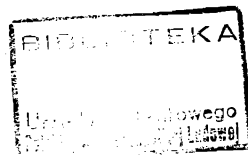

B 056 M/00

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 39764

Kl. 85 g, 3

Lucjusz Burdyński

Warszawa, Polska

Tadeusz Szanajca

Warszawa, Polska

Józef Barteczek

Warszawa, Polska

Rozpylacz do rozpylania wszelkiego rodzaju cieczy

Patent trwa od dnia 4 lutego 1956 r.

Przedmiotem wynalazku jest rozpylacz do rozpylania wszelkiego rodzaju cieczy, np. perfum, środków dezynfekcyjnych lub leczniczych.

Znane dotychczas rozpylacze posiadają albo postać dwóch połączonych ze sobą przegubowo pod kątem prostym rurek, z których jedną wprowadza się do zbiornika lub naczynia z cieczą, a druga służy do wdmuchiwania do niej powietrza ustami, w celu wywołania podciśnienia w pierwszej rurce i tym samym rozpylonego wytrysku cieczy z odnośnego naczynia, albo też mają postać nasadki korkowej, przystosowanej do wstawiania lub wkręcania do naczynia z cieczą i zawierającej wewnątrz dwie ustawione względem siebie pod prostym kątem na stałe rurki, z których pionowa dochodzi do dna naczynia z cieczą, druga zaś pozioma jednym swym końcem jest połączona bezpośrednio lub za pomocą giętkiego przewodu ze znaną gruszką powietrzną, natomiast drugi, przedni, koniec tej

poziomej rurki jest doprowadzony do górnego wylotu wspomnianej rurki pionowej, przy czym nasadka jest zakończona dyszą rozpylającą, stanowiącą przedłużenie rurki poziomej, po przez którą doprowadza się powietrze przez naciskanie w znany sposób na gruszkę powietrzną.

Obydwa wymienione rodzaje rozpylaczy posiadają tę niedogodność, że są zawsze uzależnione od osobnego zbiornika z cieczą podlegającą rozpylaniu, który to zbiornik stanowi zupełne oddzielną część, niezależną od właściwego rozpylacza i wskutek czego po połączeniu z tym ostatnim zajmuje dużo miejsca.

Niedogodności te usuwa rozpylacz według wynalazku, różniący się od znanych tym, że zbiornik na ciecz stanowi jedną całość z rozpylaczem i jest z nim organicznie związany. Pozwala to na nadanie całemu rozpylaczowi bardzo małych rozmiarów, umożliwiających umieszczenie go np.

w damskich torebkach lub nawet w tzw. „kosmetyczkach”. Możliwość nadania rozpylaczowi według wynalazku tak małych rozmiarów rozszerza znacznie zakres jego stosowania i pozwala mu nadać postać rozpylacza kieszonkowego.

Wynalazek jest bliżej wyjaśniony na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia przekrój pionowy rozpylacza w skali powiększonej, fig. 2 — jego przekrój poprzeczny wzdłuż linii A—A na fig. 1, a fig. 3 — takież przekrój rozpylacza o odmiennym kształcie jego osłony zewnętrznej.

Rozpylacz według wynalazku składa się z trzech zasadniczych części, z których główna posiada postać rurkowej osłony 1, zamkniętej na dole przegrodą 15 i tworzącej zbiornik na ciecz do rozpylania, przy czym wewnątrz tej osłony znajduje się rurka powietrzna 6, po przez którą do wnętrza tej osłony 1 doprowadza się powietrze za pomocą znanej gruszki powietrznej 4, oraz rurka 10 po przez którą ciecz podlegająca rozpylaniu jest podnoszona do górnej części osłony 1. Ze względu na umieszczenie obu tych rurek 6 i 10 w osłonie 1 stanowi ona właściwy rozpylacz. Jak już wspomniano ta osłona 1, stanowiąca zbiornik na ciecz 14, posiada najkorzystniej w górnym swym końcu łukowo wygiętą rurkę 2, przez którą do osłony 1 wlewa się każdorazowo ciecz podlegająca rozpylaniu. Stosowanie jednak tej rurki 2 nie jest konieczne, gdyż ciecz można wlewać także bezpośrednio do osłony 1 przez górny jej koniec. Otwarty koniec rurki 2 tworzy dyszę rozpylającą. Górny poziom 13 cieczy 14 może być zupełnie dowolny, gdyż rozpylacz według wynalazku działa sprawnie nawet przy 2—3 mm słupie cieczy 14, dając bardzo drobno rozpyloną mgłę.

Drugą częścią składową rozpylacza jest dowolnego kształtu tulejkowa nasadka 5, 5', stanowiąca dolne przedłużenie osłony 1, przy czym między tą nasadką a zbiornikiem cieczy 14 znajduje się wspomniana przegroda 15, zamykająca dolny koniec tej osłony. Nasadka 5, 5' może stanowić także jedną całość z osłoną 1.

Trzecią wreszcie częścią składową rozpylacza jest wspomniana już gruszka powietrzna 4, której górny koniec 7 jest nasadzony na dolny koniec 5' nasadki 5. Gruszka 4 posiada najkorzystniej kształt spłaszczony i jest zaopatrzona na dole lub w innym miejscu swej powierzchni w otwór powietrzny 8.

Dolny koniec rurki powietrznej 6 jest osadzony w przegrodzie 15 i łączy się z wnętrzem gruszki 4 po przez nasadkę 5, której dolny koniec 5' jest otwarty. Do tej rurki 6 jest przy-

mocowana za pomocą łącznika 9 wspomniana już rurka 10, której dolny koniec jest doprowadzony prawie do przegrody 15, czyli w czasie pracy rozpylacza znajduje się w cieczy 14, górny zaś koniec 11 tej rurki jest nieco zagięty i znajduje się tuż przy lub z nad górnym wylotem 12 rurki 6.

Ciecz mająca być rozpylaną, jest wlewana, jak już wspomniano przez rurkę 2, po zdjęciu z niej gumowego lub innego kapturka zamykającego 3, zapobiegającego wylewaniu się cieczy 14 z osłony 1 w nieczynnym położeniu rozpylacza.

Na fig. 2 osłona 1 pokazana jest jako rurka o przekroju okrągłym, w celu jednak nadania rozpylaczowi możliwie małych wymiarów korzystnie jest nadać tej osłonie kształt spłaszczony, jak to uwidoczniło na fig. 3.

Działanie rozpylacza jest następujące:

Po zdjęciu kapturka 3 z górnego końca dyszy 2 naciska się kilkakrotnie na gruszkę 4, wtłaczając powietrze po przez nasadkę 5 i rurkę 6 do wnętrza osłony 1, w której ponad górnym wylotem 12 rurki 6 powstaje podciśnienie, powodujące zasysanie cieczy 14 rurką 10 do góry. Powietrze, stale wdmuchiwane przez rurkę 6, powoduje rozpylanie cieczy doprowadzanej do wylotu 11 rurki 10, rozpylona zaś mgła zostaje wyrzucana na zewnątrz rozpylacza po przez rurkę 2. Po skończonym rozpylaniu na rurkę 2 nasadza się kapturek 3. Rozpylacz według wynalazku może być wykonany ze szkła, sztucznej masy lub innego odpowiedniego materiału.

Zastrzeżenia patentowe

1. Rozpylacz do rozpylania wszelkiego rodzaju cieczy, znamieny tym, że zarówno rurka powietrzna (6), której wnętrze jest połączone z wnętrzem gruszki powietrznej (4), jak i rurka 10, po przez którą podnoszona jest ku jej wylotowi (11) ciecz (14) podlegająca rozpylaniu, są umieszczone we wspólnej osłonie (1), stanowiącej jednocześnie zbiornik na tę ciecz (14).
2. Rozpylacz według zastrz. 1, znamieny tym, że górny koniec osłony (1) jest przedłużony i posiada postać rurki (2) najlepiej łukowo wygiętej, tworzącej dyszę rozpylającą i przewód wlotowy do cieczy.
3. Rozpylacz według zastrz. 1, znamieny tym, że rurka powietrzna (6) jest osadzona w przegrodzie (15), tworzącej dno właściwego zbiornika cieczy.

4. Rozpylacz według zastrz. 1, znamienny tym, że rurka (10) jest połączona z rurką (6) za pomocą łącznika (9), przy czym górny wylot (11) rurki (10), najlepiej lekko wygiętej, leży tuż przy lub tuż nad wylotem (12) rurki (6).
5. Rozpylacz według zastrz. 1 — 4, znamienny tym, że rurka (2) jest w stanie spoczynkowym rozpylacza zamknięta kapturkiem (3).
6. Rozpylacz według zastrz. 1, znamienny tym, że wnętrze gruszki powietrznej (4) jest po-

łączone z wnętrzem osłony (1) po przez górny wylot (12) rurki powietrznej (6), przy czym gruszka ta jest nasadzona bezpośrednio na dolny koniec osłony (1), posiadający np. postać nasadki (5, 5').

Lucjusz Burdyński
Tadeusz Szanajca
Józef Barteczek

Zastępca: Kolegium Rzeczników Patentowych

